

Τάρι Αντόνιο (Tari) (1809 - 1884). Ιταλός συγγραφέας και αισθητικός. Ήταν πνεύμα ανήσυχου και ενδιαφέρθηκε, από πολύ νέος, για τη φιλοσοφία, τη φυσική, τα μαθηματικά, τη μουσική και τη φιλολογία, ενώ, συγχρόνως, μελετούσε ξένες γλώσσες και λογοτεχνία. Κυριότερα έργα του: «Η ιδανική αισθητική», «Η υπαρξιακή αισθητική». «Η πραγματική αισθητική» (τα δυο τελευταία έργα δεν εκδόθηκαν αμέσως, λόγω της ψυχρής υποδοχής που είχε το πρώτο) και «Μαθήματα γενικής αισθητικής».

Γ. ΚΑΡΟΥΖΟΣ

Ταρίκ Ιμπν Ζιγιάν (Tariq ibn Ziyad). Βερβερίνος ηγέτης, ο οποίος διοίκησε τα μουσουλμανικά στρατεύματα για την κατάκτηση της Ανδαλουσίας (β. αι.). Αποβίβαστηκε στο Γιβραλτάρ, κατανίκησε το βασιλιά Ροδρίγο δυο φορές και κατέλαβε το Τολέδο (711). Μετά από αυτό ο Μουσά ιμπν Νουσάδρ εισέβαλε στην Ισπανία και κατέλαβε τη Σεβίλλη. Αυτός συνενώθηκε με τα στρατεύματα του Τ. στην Ταλαβέρα και οι δυο κατέλαβαν τη Σαραγόσα. Από το σημείο αυτό διαχώρισαν οι δυο ηγέτες τα στρατεύματά τους σε δυο φάλαγγες και συνέχισαν την κατάκτηση της Ισπανίας. Το 714 ανακλήθηκε στη Δαμασκό για να δικαστεί και αθώωθηκε. Πέθανε το 720.

Ταρίκ, ποταμός. Ποταμός της Κίνας, του οποίου η ονομασία σημαίνει κοίτη ποταμού μέσα στις άμους της ερήμου. Πράγματι ο Τ. περνά μέσα από την έρημο Τάκλα Μακάν. Βρίσκεται στη ΒΔ. Κίνα, στην αυτόνομη περιοχή της Σινκιάνγκ - Ουιγούρ. Σχηματίζεται από τη συμβολή των Ακού, Γιαρκάντ και Χοτιέν. Το μήκος του Τ. είναι 2.030 χλμ., αλλά, συχνά η κατεύθυνσή του αλλάζει λόγω των εποχιακών συνθηκών. Η στάθμη είναι σχετικά χαμηλή από τον Οκτώβριο ως τον Απρίλιο, με φουσκογενιές το καλοκαίρι και την άνοιξη.

Ουιγούροι και Ουζμπεκίκοι κατοικοούν κοντά στον ποταμό και στις οάσεις, που αυτός σχηματίζει. Στις οάσεις αυτές καλλιεργούνται βαμβάκι και φρούτα, ενώ παράγεται και σημαντική ποσότητα μεταξίου.

Ε. ΣΠΗΛΙΑΔΗ

Τάριος Ρούφος Λεύκιος (Tarius). Ρωμαίος αξιωματικός του στόλου του Οκταβιανού, στο Άκτιο. Καταγόταν (ως από το Ρίκενιμ και υπηρέτησε ως ανθύπατος της Κύπρου και διοικητής λεγεώνας στα Βαλκάνια (27 π.Χ.). Ο Αύγουστος του ανέθεσε τη χρεώουσα υπατική θέση, το 18. Από το 23 μέχρι το 24 χρημάτισε *curator aquarum*.

Ταρίχα (Tarija). Πόλη της Ν. Βολιβίας, πρωτεύουσα του ομώνυμου νομού. Ιδρύθηκε το 1574 και είναι από τις αρχαιότερες της χώρας. Έχει πληθυσμό 28.970 κατ. (1972).

Ταριχείες. Αρχαία τοπωνύμια.

1) Πόλη της Παλαιστίνης στη Γαλιλαία, στη ΒΔ. όχθη της λίμνης Γεννησαρέτ και σε απόσταση τριάντα μιλίων Β της Τιβεριάδας. Στη διάρκεια του ιουδαϊκού πολέμου οχυρώθηκε από τον Ιώσηπο Φλάβιο και στη συνέχεια κυριεύθηκε από τον Τίτο. Οι κάτοικοι της ασχολούνταν με την ταρίχωση ψαριών, απ' όπου και η ονομασία της πόλης (Στέφ. Βυζ. στη λ.). Στη θέση της βρίσκεται σήμερα το χωριό Khan - Minie, όπου σώζονται τα ερείπιά της.

2) **Μακόμαδα.** Τοποθεσία της ΒΑ. ρωμαϊκής επαρχίας της Αφρικής, στη δυτική πλευρά της Μεγάλης Σύρτης, σε απόσταση τετρακοσίων σταδίων από το ακρωτήριο Κεφαλές (Σταδ. Μεγ. Θαλ. 91, Στέφ. Βυζ. στη λ.). Οι κάτοικοι της ασχολούνταν με το πάστωμα των ψαριών. Ο Müller την τοποθετεί στη θέση της σύγχρονης **Μελλάφα**.

3) **Κανωβικές** και **Πηλουσιακές.** Έτσι καλούνταν στην Αίγυπτο τα μέρη που ταριχεύονταν οι νεκροί και τα ιερά ζώα και όπου φυλάσσονταν τα ταριχευμένα σώματα. Βρίσκονταν στα ομώνυμα στόμια του Νείλου (Στέφ. Βυζ. στη λ.).

ταρίχωση (κν. **βαλσάμωμα**). Μέθοδος διατήρησης των πτωμάτων είτε για επιστημονικούς λόγους είτε για τη μεταφορά τους σε απομακρυσμένο μέρος για ταφή. Τα χρησιμοποιούμενα μέσα για την τ. είναι πολλά. Πολύ συχνά χρησιμοποιείται το διάλυμα φαινικού οξέος κρυσταλ. 30 γραμ., φορμόλης

προς 40% 500 γραμ., καθαρού οινοπνεύματος 3 χλγρμ. και καθαρής γλυκερίνης 2 χλγρμ. Στο κράμα αυτό μπορεί να χρησιμοποιηθούν αντί για 500 γραμ. φορμόλης μόνο 300 γραμ. και επιπλέον 100 γραμ. αρσενικώδους οξέος. Η προτιμότερη, όμως, διάλυση είναι η του χλωριούχου ψευδαργύρου κατά 1/5 σε ιονόπνευμα ή γλυκερίνη, με φορμόλη 4% και αλκαλικό ιονόπνευμα. Η ένεση του υγρού γίνεται μέσα στην καρωτίδα ή τη μηριαία αρτηρία (και στις δυο σύγχρονα), με αποκάλυψη της αρτηρίας, απολίνωσή της στο ένα άκρο και εισαγωγή μέσα σε αυτήν του καλαμίσκου του σωλήνα κατάισητήρα. Για την ασφάλεια του ταριχευτή, σκόπιμο είναι να γίνεται η ταρίχωση με την παρουσία εκπροσώπου του ληξιαρχείου ή της αστυνομίας, να σφραγισθεί μέσα σε φιαλίδιο, με επίσημη σφραγίδα, ένα μέρος του ταριχευτικού υλικού και να τοποθετηθεί το φιαλίδιο αυτό μέσα στο φέρετρό, δίπλα στο πτώμα. Αυτό γίνεται για να διευκολυνθούν οι χημικές έρευνες, σε περίπτωση υποψίας δηλητηρίασης κι εκταφής. Για το λόγο αυτόν πρέπει να προτιμώνται ταριχευτικά υλικά μη δηλητηριώδη (αντί του αρσενικού ή σουμφλιπέ).

(ιστορ.). Αρχικά, η συνήθεια της ταρίχωσης των νεκρών είχε θρησκευτική προέλευση. Σύμφωνα με τις θρησκευτικές δοξασίες, που επικρατούσαν στην αρχαία Αίγυπτο, ύστερ' από το θάνατο η ψυχή εξακολουθούσε να ζει και να παραμένει ακόμα μέσα στο νεκρό σώμα. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, οι Αιγύπτιοι φρόντιζαν, ώστε να σωθεί από τη σήψη το σώμα, για να μην συμπαρασύρει και το πνεύμα στην καταστροφή. Η συνήθεια της τ. φαίνεται να άρχισε κατά τη Β' Φαραωνική Δυναστεία, δηλ. περί το 4500 π.Χ., και δαιτηρήθηκε στην Αίγυπτο μέχρι την 6. εκατονταετία. Έφτασε δε σε τέτοιο επισημικό ύψος, ώστε και σήμερα ακόμη, παρά την πρόοδο της επιστήμης, να θεωρείται αδύνατο να ξεπεραστεί.

Ιστορικά είναι βεβαιωμένο ότι το σώμα του Μεγάλου Αλεξάνδρου είχε ταριχευθεί, χωρίς, ωστόσο, να έχει ανακαλυφθεί ως τώρα. Κατά τον Ηρόδοτο και το Σικελιώτη, με την τ. διατηρούνταν οι τρίχεις και τα χαρακτηριστικά του προσώπου αναλλοίωτα.

Στη διάρκεια του Μεσαίωνα οι τ. απέβλεπαν στη συντήρηση των πτωμάτων για επιστημονική ανατομή σπουδής τους. Στην Ολλανδία, κατά το 17. αι., είχε αναδειχθεί, ως διάσημος ταριχευτής, ο ανατόμος Φρειδερίκος Ρόυς, σε σημείο ώστε τα σώματα να φαίνονται ότι ζουν και κοιμούνται. Τότε δε μεγάλη εντύπωση προκάλεσε το μουσείο Ρόυς στο Μεγάλο Πέτρο της Ρωσίας, ώστε το 1714 το αγόρασε και το μετέφερε στην Πετρούπολη. Σύμφωνα με τη μέθοδο Ρόυς ταριχεύτηκε και ο πάπας Αλέξανδρος ΣΤ'.

Κατά τη νεώτερη περίοδο ο Γάλλος Chaussier εισήγαγε την τ. με άχνη υδραργύρου, ενώ ο Ιταλός καθηγητής του Πανεπιστημίου της Νεάπολης Franchine συνέλαβε την ιδέα έγχυσης των ταριχευτικών υγρών μέσα στο κυκλοφοριακό σύστημα, ιδέα την οποία πρώτος εκτέλεσε ο Γάλλος Sucquet, ο οποίος χρησιμοποίησε χλωριούχο ψευδάργυρο. Ο Laskowsky χρησιμοποίησε τη γλυκερίνη με φαινικό οξύ, σε αναλογία 1/5, ενώ ακόμη χρησιμοποιούνται ο θειικός ψευδάργυρος, το υποθειώδες νάτριο, η θυμόλη, η φορμόλη με φαινικό οξύ κ.ά.

Τ. για θρησκευτικούς λόγους γίνονταν σε πολλές πρωτόγονες φυλές της Αφρικής και της Πολυνησίας μέχρι τα τελευταία χρόνια.

Τ. **δοντιών.** Πολύ παλιά μέθοδος τ. του πολφού των δοντιών, που αναβίωσε πριν από πενήντα, περίπου, χρόνια. Σήμερα, όμως, εγκαταλείφθηκε, γιατί τ' αποτελέσματα της ήταν δυσάρεστα. Επιτρέπεται μόνο για τα στρεβλοφυή οπίσθια δόντια, στα οποία είναι αδύνατο ή εξαιρετικά δύσκολη η ομαλή εξαίρεση του πολφού ή και μετέπειτα έμφραξη των ριζικών σωλήνων των δοντιών. Ουδέποτε επιτρέπεται τ. στα πρόσθια δόντια, γιατί έπειτα αυτά χρωματίζονται μαύρα.

Τ. **τροφίμων.** Τρόπος συντήρησης τροφίμων, με αλάτισμα, με κάννισμα ή και με αποξήρανση (κν. πάστωμα, κάννισμα κτλ.).

ταρίχωση στην αρχαία Αίγυπτο. Για τους αρχαίους Αιγύπτιους ήταν σημαντικό να διατηρήσουν

όσο περισσότερο δυνατόν το σώμα των νεκρών τους, εάν ήθελαν να εξασφαλίσουν τη μακροζωία τους. Ως εκ τούτου, η μάχη για το σώμα του σκοτωμένου στη μάχη στρατιωτικού γίνονταν πολύ βίαιη και αποφασιστική. Εάν δεν κατάφεραν να ταριχεύσουν τους νεκρούς λόγω απρόβλεπτων καθυστερήσεων, δεν παραιτούντο ποτέ από την προσπάθεια να τους διατηρήσουν όσο πιο πρόχειρα και πρόσκαιρα μπορούσαν.

Αμέσως μετά το θάνατο ενός ανθρώπου, οι συγγενείς του άφηναν το νεκρό πτώμα στις φροντίδες των υπαλλήλων της νεκρόπολης. Στη συνέχεια, όμως, το κόστος διαφοροποιείτο ανάλογα με τις προσφερόμενες υπηρεσίες. Κατά την προδυναστική περίοδο η άμμος της ερήμου, μόνη, αναλάμβανε να διατηρήσει τη σορό του κάθε νεκρού. Φαίνεται ότι η ταρίχωση σε μούμιες άρχισε να εφαρμόζεται από την εποχή της 3. δυναστείας και μάλιστα η τεχνική είχε βελτιωθεί πολύ στη συνέχεια. Στην παλαιότερη περίπτωση διαχωρίζαν από το σώμα τα έντερα και τα διατηρούσαν μέσα σε υφάσματα βουτηγμένα σε νάτριο. Το σώμα, αλειμμένο και αυτό με τον ίδιο τρόπο, περιτυλιγόταν από βουτηγμένο σε ρητίνη σάβανο. Όμως, κατά τη 18. δυναστεία έφτασαν μέχρι του σημείου να βρέχουν και το νεκρό σώμα με νάτριο. Καθώς αυτή η μέθοδος αποξήρανε το σώμα, κατάφεραν να ξαναδώσουν την αρχική μορφή της επιδερμίδας εισάγοντας κάτω από το δέρμα άσφαλο. Ο Αμένωφης Γ' υπήρξε ένας από τους πρώτους, οι οποίοι απόλαυσαν τις νέες αυτές μεθόδους. Η όλη διαδικασία διαρκούσε 70 ημέρες, μετά τις οποίες τοποθετούσαν τα αλειμμένα με κόλλα σάβανα, πριν επιστρέψουν τον ταριχευμένο νεκρό στην οικογένειά του.

Κάθε διαδικασία ταρίχωσης απαιτούσε ιδιαίτερους ψαλμούς και ιερά αναγνώσματα. Τοποθετούσαν φυλακτά ανάμεσα στα σάβανα, ή ακόμη κοσμήματα και μικρά κομμάτια παπύρου με αναγραφμένα κείμενα. Ένας σκαραβίος προς το μέρος της καρδιάς έφερε συνήθως κάποια αποσπάσματα από το 30. κεφάλαιο της Βίβλου των Νεκρών. Το όλο τυπικό μέρος έχει γίνει γνωστό σε εμάς από επίσημα ιερά τυπικά ταριχευσεων, τα οποία σώθηκαν μέχρι σήμερα. Αυτά περιέγραφαν με μεγάλη λεπτομέρεια τις διαδοχικές εργασίες και τα διάφορα αντιστοιχούντα αναγνώσματα.

Η ολοκλήρωση της όλης διαδικασίας γινόταν με την περίφημη τελετή του ανοίγματος του στόματος, της οποίας το νόημα ήταν ότι ο ταριχευμένος νεκρός αποκτούσε πλέον όλες τις ικανότητες και τα χαρακτηριστικά, τα οποία ως άνθρωπος είχε πριν από το θάνατό του και τη διαδικασία της ταρίχωσης. Όλες αυτές οι τελετουργίες απαιτούσαν ένα ιερατικό προσωπικό εξειδικευμένο, του οποίου προϊστάτο ένας «πτεροφόρος» ιερέας, όπως τον αποκαλούσαν οι αρχαίοι Έλληνες. Συνέβαιναν οι τελετουργίες στον «Οίκο του Χρυσού» και περιλάμβαναν συνολικά 75 «επεισόδια», εκτελεσμένα τόσο από τον ταριχευμένο νεκρό, όσο και από τα τριγύρω του τοποθετημένα αγάλματα του.

Βιβλιογραφία: P. Montet "La vie quotidienne en Egypte au temps de Ramsès", Paris, 1946. Winlock "Models of daily life in Ancient Egypt from the tomb of Meket - Re at Thebes", Cambridge, Massachusetts, 1955. F. Daumas "La vie dans l'Egypte Ancienne", έκδ. P.U.F., στη σειρά Que sais - je?, no 1302, Paris, 1974.

Κ. ΜΕΓΑΛΟΜΜΑΤΗΣ

Τάρκα (Tarka) (αστρον.). Αστροειδής που ανακαλύφθηκε στις 24 - 7 - 1935, στο Αστροσκοπείο του Γιοχάνεσμπουργκ, από τον Jackson, και έχει α.α. 1.360.

Για να κάνει μια πλήρη περιφορά γύρω από τον Ήλιο χρειάζεται 4,2736 χρόνια περίπου. Η τροχιά του έχει εκκεντρότητα $e = 0,218$ και κλίση $i = 22^\circ, 776$. Η απόστασή του από τον Ήλιο κυμαίνεται από 2,0601 ως 3,2067 AU (αστρονομικές μονάδες).

Ταρκασάτα. Χωριό της κοιν. Δρακοπουλάτων, της επ. Σάμης, του ν. Κεφαλληνίας. Βρίσκεται σε υψόμετρο 400 μ. και ο πληθυσμός του εξελίχθηκε: 80 άτομα (1928), 5 (1961). Δεν αναφέρεται στις νεώτερες απογραφές.

Ταρκέτι Ιτζίλιο Ούγκο (Tarchetti) (1841 - 1869). Ιταλός ποιητής. Κατατάχτηκε στο στρατό για να γίνει αξιωματικός, υπηρέτησε ως το 1865 και κατόπιν παραιτήθηκε και εγκαταστάθηκε στο Μιλάνο.